

Expanziós Körzet, Kaas City, Dromund Kaas, Estran szektor – 3661 évvel a yavini csata előtt

Tizenöt éven keresztül mindennap ellátogatott oda, amikor a Dromund Kaason tartózkodott.

Darth Bhor, a sikeres birodalmi Sith tábornok félresöpörte a szemébe lógó, dús növényzetet, és magabiztosan haladt előre a sűrű aljnövényzetben. Nem állhatott senki az útjába; teste izmuktól duzzadt, bensőjében pedig az Erő tűzként lobogott. Apró állatok futottak el már csak a puszta közeledését tapasztalva, madarak röppentek el útjából, mikor felverte az őt akadályozó indákat. Vérbeli katona volt, a Birodalom szolgálatában, megannyi hadjárat hőse, öt éve tábornok. Minden megadatott neki, kivéve egy dolgot.

A múltja.

Tizenöt éve volt már, hogy felébresztették a kómából. Agya valamilyen oknál fogva megromcsolódott, a testével együtt (arca sértetlen maradt), de nem rongálódott meg teljesen, csak agyának memóriáért felelős részlege. Tizenöt év, amelyet csak a csatákkal töltött el, szüntelenül. A kiképzése, mestere ismeretlen dolog volt számára, csak a tudás és a gyűlölet volt az, ami megmaradt neki. Semmi nem emlékeztette, ki is volt ő valójában.

De nem is foglalkoztatta. Ha lett volna valami fontos, arról már tudomást szerzett volna. De nem így volt. Csak a jelen számított neki.

Most éppen hazatért a Dromund Kaasra. Nem mondhatta magát gazdagnak, de volt egy lakása, ahol meghúzhatta magát két hadjárat között. Csatlósai nem voltak, csupán barátai. Nem volt szándékában bárki ellen is harcolni, ha azok nem Jedik voltak. Számára csak a Birodalom hatalmának kiteljesedése volt a cél. Ezt a Sötét Tanács belénevelte, miután kihúzták a kómából. Köszönettel tartozott nekik azért, mert életben tartották. Felelősnek érezte magát értük, minden tekintetben, és viszont. Teljes mértékben a tizenkét Nagyúr pártfogoltjának mondhatta magát.

Egy mély, megfoghatatlan ösztön húzta el őt erre a helyre. Kis liget előtt állt, pontosabban az erdő közepén, de a hajóroncs, amely a tér közepén porosodott évek óta, kipusztította a fák és az élőlények sokaságát. Csak az élősködők és az atkák maradhattak életben. A roncs dúracél és transzparacél lemezeit rozsdá borította. Bhor nem tudta, mióta pihen itt a hajótest, de sejtette.

Valószínűleg tizenöt éve.

Sok ideje volt arra, hogy megoldások után kutasson, lévén, hogy mindig eljött ide. Órákat töltött itt egyedül, csak az éjjeli ragadozó madarak visítását és a rágesálók kaparászását hallgatva. Nem volt más neki, csak a néma gondolatok, és a hirtelen feltörő emlékek vihara.

Mert attól, hogy elvesztette a memóriáit, az emlékei még kísértették.

A nevek, a személyleírások, a helyek és események álmában törtek rá, de kilétük ismeretlen volt Bhor számára. Abban viszont biztos volt, hogy megélte ezeket, érezte, mint valami szunnyadó tüzet. Látott mindent elemészítő robbanásokat, vörös pengéjű fénykardokat, lézernyalábokat, és sok sötét, csuklyás alakot. A legemlékezetesebb, és leggyakoribb álma viszont egy sima víztükröt ábrázolt, amely hirtelen vörössé színeződik, és alatta pedig kétségbeesett kiáltást hall. Igen, kétségkívül ez volt élete legmeghatározóbb élménye valamikor, de nem tudta, mikor, és kivel, és legfőképpen, hol. De látta, egyre gyakrabban.

Odaért az elhagyatott, fákkal övezett hajótesthez. Az évek során nagy részét már benőtte az inda, és a Dromund Kaas élővilága is menedéket talált benne, de ez Darth Bhort, a Birodalom egyik legnagyobbik tábornokát nem érdekelte. Aki az útjába áll, az halál fia volt, és ezt már sokan megtanulták ellenségei közül.

Viseletes csizmája mélyen belesüppedt a fellazult földre, amelyre az évek során csak ő taposott rá a Sithek közül. A roncsok nem igazán érdekelték társait, tudták, hogy ez csak egy bukott ember sírja, olyané, aki valamikor valami nagy dologra áhítozott.

Én lennék az? tette fel magának a kérdést Bhor. Nem tudta. Talán a felemésztő tűz, amelyet álmaiban lát, az lett volna az ő végzete? És talán ez a hajó volt életének utolsó állomása?

Sejtette, hogy így van, de sosem kérdezte meg a Sötét Tanácstól. Nem, amíg volt Sithhez méltó élete, lakása, barátai, és háború, amely segítségével növelheti erejét. Csak ez számított neki. A múltja, amely néha feltört benne, csak háttérbe szorult. Csak ilyenkor, mikor itt volt, a Dromund Kaas erdejének mélyében, csak ilyenkor foglalkozhatott vízióival.

Miután körbejárta a dúracél testet, elindult, hogy megkeresse a rámpa helyét. A roncs megcsavarodott a becsapódás erejétől, és sok helyen megperzselődött. Középen meghasadt, és mindkét része belesüppedt a földre, így megnehezítve a bejutást. Szerencsére a bejárat egy kis része a felszínen maradt, nem lepte be teljesen az eső hatására meglazult föld, Bhor be tudott lépni a romos hajótestbe.

Bent évszázados por szállongott, és nedvesség szivárgott a nem egy helyen meghasadt plafonból. Körülötte minden szétégett, szinte nem is lehetett kivenni, mi mire szolgált a múltban. Bhor egy szűk járaton ment, melynek vége már az ég felé nézett. Miután lassan felsétált a végéig, láthatóvá vált a többi rész is; valószínűleg a pilótafülke. Egy robbanás választhatta el a hajó többi részétől, mert a két darab széle csipkés és megperzselődöttnek látszott.

Átugrott a pilótafülkébe. Egy szokásos kabin volt, semmi különbséggel a többi osztálybeli hajóval szemben. Körben komputerek romjai voltak, betört képernyővel, szénné égett kábelekkal. A komp vezérlő számítógépe sem festett szebben. Két fekete valami helyezkedett el az elülső ablak előtt.

Az egyik mellett egy csontváz feküdt, nyugodtan aludva örökké tartó álmát.

Bhor, mint mindig, most is szemügyre vette a maradványokat. A csontok megfeketedtek, valószínűleg a robbanástól. Emellett szétszórtan heverték. A detonáció valószínűleg szétszakította a szerencsétlent. Hogy nő vagy férfi volt-e az illető, az ismeretlen volt Bhor számára. A koponya szája kinyílt, valószínűleg ordított a halála előtt.

Ki ne ordítana akkor?

Ezek a csontok is megmozdítottak valamit Bhor bensőjében. Ugyanolyan volt, mint az álmok, csak még homályosabbak annál. Hallotta a sikolyt, amelyet a koponya szája formázott, de ennyi. A miért és hogyan rejtve volt számára.

Volt még itt más is.

A csontok mellett két hengerszerű, megperzselődött tárgy feküdt. Az egyik kettétört, és láthatóvá vált tartalma. A nagy része szétégett, de egy dolog eltéveszthetetlen volt ott bent. Halvány rózsaszín, barna foltokkal csúfított kristály világított a fekete árnyalatokkal telt háttérben.

A tárgyak valaha fénykardok voltak.

Bhor kezébe vette a még egyben lévő, de úgyszintén használhatatlan fénykardot. Valamikor sima fémhenger lehetett, mindenféle díszítést mellőzve, csak a bekapcsológomb különböztette meg egy sima fémtárgytól. A Sith megnyomta a kis gombot, a kard felszikkasztott, majd a szétégett áramkörök megadták magukat. Mindig megpróbálta ezt, de sohasem sikerült. Mégis, valahogy érezte, hogy a tárgy az *övé*, senki másé. Viszont nem vette hasznát, így mindig itthagytta, hadd nyugodjon békében.

Nagyot sóhajtván felállt. Bár teste izmuktól duzzadt, és a harcok során is hidegvérrel ölt, mégis sebezhető volt.

A lelke mélye, és annak múltja volt a legnagyobb ellensége. Sok minden veszett el akkor, valószínűleg tizenöt éve, pontosan ezen a helyen.

Némán kiballagott a roncsból, és leült egy köre. Mint mindig, szeméit rátapasztotta a dúracél testre, és gondolkodott.

Tizenöt év. Ennyi telt el azóta, hogy felébredt, felnőttként, Sithként, memória nélkül. Az első emlékeket nem tudta mire vélni – álomnak vélte őket. Csak miután a képek halmaza ismétlődött, csak azután jött rá, hogy ő róla szólnak ezek, ő élte valaha át őket. Viszont rendszert, értelmet nem fedezett fel bennük, még úgy sem, hogy megpróbálta rendszerezni őket. Mindhiába. Akármi történt vele, kiírtotta az énje egy részét.

De háború volt. A múlton rágódás csak Dromund Kaas erdejében adatott meg neki, a jelen viszont az életét jelentette. A Sötét Tanács öt éve tábornokká avatta a büszke Sithet, igazán jó reményekkel. És bízott bennük, még ha tudta is, hogy valamit elhallgatnak előle. Pár éve a Kanz szektorban véget értek a zavargások, de nem Darth Bhor által. A tizenkét nagyra becsült Sith az utolsó pillanatban visszavonta őt a Dromund Kaasra. Tudta, hogy ebben még nem kell összeesküvést szagolnia, de furesának hatott akkor, és most is. Viszont semmiféle emlékfoszlány nem tartozott a Kanz szektorhoz. Jóformán nem is hallott róla, csak a támadás előtti pár napon tudta meg, hová tart.

A csend körülvette őt. *Kanz szektor*. Az Argazda bolygón kívül semmi jelentős planéta nem volt ott. Tudatalattia azonban mégis jelzett; egyszer el kell mennie oda. Tudta már ezt, évek óta, csak lefoglalták a dolgai.

Lassan felállt, és mindennapi rituáléjaként még egyszer megkerülte a megfeketedett, kifordult és kettétört hajótestet. A *múltját*. Miután körbeért, nagyot sóhajtva visszafordult, hogy visszatérjen Kaas Citybe – onnan pedig ki tudja, hová.

Kaas City, Dromund Kaas, Esstran szektor

Darth Bhor csendesen kiszállt egy sokk-galléros aqualish által vezetett légisklóból. Felnézve csak Kaas City felhőkarcolóit látta, és a sűrű felhőzetet, melyből villámok csapkodtak ki. Bár nem igazán kedvelte a helyet, Bhor otthon érezte magát itt – pontosabban a kis zugában. Bár sikeres tábornoknak mondhatta magát, mégsem dúskált a pénzben. És nem is akart. Jól megvolt kis helyen is. A nagy tetteket úgyis a fronton viszi majd véghez.

Magára húzta csuklyáját és köpenyét, majd az egyik tér vége felé araszolt. Ma különös módon kihalt volt ez a tér, melynek közepén egy rég elfeledett Sith szobra magasodott. A hely kifejezetten ízléses volt, már ha lehet ezt a jelzöt használni a romlott Birodalom egyik színterére.

A lakása egy átlagosnak kinéző felhőkarcoló negyvennyolcadik emeletén volt. A mint belépett, ugyanolyan csend várta, mint kint. Elhelyezkedett a turboliftben, és felment az említett emeletre.

Két perc múlva már a küszöbön állt. A lakása egy nagynak mondható előszobából, egy nappaliból, és egy kis szobából állt, melyhez egy apró fürdőszoba tartozott. A lakot friss illat árasztotta be, köszönhetően a jól működő légcserezőknek.

Bhor sóhajtva elindult a nappali felé. Köpenyét gyors mozdulattal lehámozta magáról, és a heverőre dobta. A nappali közepén egy holovetítő állt, amit csak néha használt, üzenetek fogadására, és hogy néha megnézze a híreket. Sok időt nem töltött itt, talán a leghosszabb idő két hét volt, annyira lefoglalták a Galaktikus Háború eseményei. A mostani egy ilyen alkalom volt: leheveredett a kanapéra, és az Erő segítségével benyomta az aktiválógombot. Rövid analízis után a holovetítő életre kelt.

- Rövid katonai hírek következnek – mondta egy birodalmi egyenruhába öltözött nő. *Remek*. Darth Bhort

csakis ezek érdekelték.

- Kedves birodalmi polgárok, új, minden eddigit felülmúló fejleménnyel szolgálhatok önöknek. A mandalor nép és a Sith Birodalom egyezsége kötött a Geonosison, ezáltal egy új báb-birodalomra tettünk szert. A mandalorok vezetője a Kisebbik Mandalore.

Darth Bhor felvonta a szemöldökét. Tény és való, hogy a mandalor nép segítségével mérvadó számukra, annyira, hogy a háború mérlegén az ő tényérjük billenhet meg. Csak ki kellene használniuk az adódó lehetőséget...

- A Császár új hadműveletet hirdetett, melyet a mandalor flotta segítségével viszünk végbe. A következő hetekben a Sith Birodalom blokád alá helyezi a Galaxis legjelentősebb kereskedelmi útvonalát, a Hydian-utat.

A Sithnek elállt a szava. Egyrészt, mert merész terv volt ez, és egyrészt azért, mert jobban belegondolva nem is lehetetlen. Így, hogy megszerezték őket szövetségesnek, így egy remek ütőkártyát kaptak a kezükbe. A mandalorok igen erős harcosok voltak, különleges kultúrával. Talán a háború megfordulhat, ha jól használják fel őket...

És miért ne használnák fel jól? Bár a Császár – Bhor szemében – félőrvolt volt, mégis, volt annyi benne, hogy megfordítsa a dolgok állását.

A vetítón felcsipogott egy narancssárga LED-izzó. Üzenete jött. Nem lepte meg, ki és miért hívta őt.

- Üdvözöllek, Darth Bhor – mondta egy rideg, tökéletesen nyugodt hang, melyhez hamarosan egy kétméter magas, életnagyságú alak párosult. Darth Marr állt ott a nappalija közepén, a holokép világoskékjével színezeve.

- Üdvözlöm, Nagyúr – hajtott fejet Bhor, és nem sok kellett, hogy féltérdere erszkedjen.

- Remélem, hallottad a legutóbbi fejleményeket – kezdett is bele Marr, kinek arca láthatatlan maradt a sisakja által. – Egy hét múlva a mandalor sereg hadihajói blokád alá veszik a Hydian-utat, a hadjárat során pedig rád is számítunk, akárcsak tábornok társaidra. Ugye, nem okoz ez neked gondot?

- Hát persze, hogy nem – mondta habozás nélkül Bhor. A Sötét Tanács és a Birodalom érdekei voltak az elsők, minden más háttérbe szorult. – Készen állok, mint mindig.

- Állj fel – mondta ridegen Darth Marr. – Reméltem is, Bhor. És most sem kellett csalódnom benned. És nagyon remélem, nem cáfolod meg képességeidet.

- Elnézést, Nagyúr, nem térne a tárgyra?

Darth Marr holoképe megremegett, és maga a Nagyúr is habozott. Bhor viszont érezte, hogy a partnere mosolyog a sisakja mögött.

- Hát persze, hogy a tárgyra térek. Először is, egy napod van, hogy felszerelkezz, és a Geonisisra repülj. Ott beosztunk titeket a szektorokba, illetve bolygókra, amelyet le kell rohannotok. Bővebben csak ott tájékoztatunk titeket, mert a részletesebb taktika még most is kidolgozás alatt van. Remélem, nem járattam le személyemet előtted, Bhor tábornok.

Nem kevés gúny hallatszódot a hangjából, de Bhor meg is érdemelte, mert félbeszakította a Sötét Tanács dicső tagját.

- Nem, Nagyúr – mondta a Sith.

- Reméltem is – mondta figyelmeztetően Darth Marr. – Még valami. Még mindig látsz álmokat?

A hirtelen témaváltás meglepte Bhort, de próbált magabiztosnak tűnni. Ezt így még senki nem kérdezte meg tőle ilyen nyíltan.

- Honnan veszed, hogy álmodom? – kérdezett vissza.

- Ugyan, Bhor, ne is tagadd. Mindenki a Sötét Tanácsból tudja, hogy van rejtegetni valód.

- És ugyanúgy van nektek is velem kapcsolatban!

- Ne olyan hevesen – csitította őt a Nagyúr. Bhor irigyelte a higgadtságát. – Ebben is igazad van. De kérdeztem valamit.

Bhor nagyot sóhajtott.

- Igen, látok még álmokat. De fogalmam sincs, miről szólnak. Események, amelyekben részt vettem, de nem tudom, mikor és miért.

- Valóban? – kérdezte Marr. Aztán megadta magának a választ. – Nos, valóban. Tudod, Bhor, különleges vagy. Régi éned azonban homályba vész, és nem is fontos. Sith voltál akkor is, akárcsak most.

- Gondoltam – mondta Bhor. – Ki volt a mesterem?

- Nem fontos – mondta Darth Marr. Ez a válasz őszintén meglepte a Sithet. A Nagyúr bár nyitott volt, mégis titkolózott.

- Miért? Miért nem tudhatom, ki is voltam valójában? Ennyire rühelletetek engem, vagy a mesterem? Lassan tizenöt éve várok a válaszra!

- Csitulj, barátom. Nem rühelltünk téged, csupán a körülményeket. De semmi olyan nem történt veled, amit érdemes lenne megemlíteni.

Bár Darth Bhorban egy pillanatra felszökött a pumpa, most újra megnyugodott. Valójában semmi nyomósabb oka nem volt ezzel zargatni a Sötét Tanácsot. Tőlük választ úgy sem kap. A megoldás csakis önmagában keresendő.

- Lehetséges. De akkor is, Nagyúr, érdekel, miért vagyok az, aki. Hogy ki volt a mesterem, hol éltem.

- És ezt maximálisan meg is értem – helyeselt Darth Marr, valódi egyetértés sugárzott felőle. – De értsd meg, a múlt feszegetése ezekben az időkben felesleges, mind neked, mind nekünk. És azt ajánlom, ne is foglalkozz vele. A mestered mindenre megtanított, amire kell. Egyes adatok már számukra sem ismertek.

- Értettem, Nagyúr – mondta Bhor, de valójában nem ezt gondolta. – Ha így van, akkor miért kérdeztél az álmaidról?

- Pusztán kíváncsiság – vallotta be Marr. – És, hogy tudjam, fejlődésed milyen fázisban tart. Hogy helyén van-e a fejed, és az eszed. És helyén van. A múlt, bár érdekel, csak másodlagos. Ezt ne felejtse el, soha. A te életed a háború.

Bhor elgondolkodott a szavakon. Igen, a háború. Az, ami a létezését biztosította. Túl sokkal tartozik a Tanácsnak ahhoz, hogy ne zargassa őket a múltbéli életével. Ha igazat beszélnek, akkor már ők sem tudják biztosra a dolgokat. *Hisz tizenöt év az tizenöt év.* Bhor már elég régóta volt a Sith Birodalom katonája, így tudta, elég csak a kötelességével foglalkoznia, és a felettesek bíznak benne, és viszont.

- Az én életem a háború – visszhangzott Bhor a szavakat. *De akkor is, a múltam még előttem áll...*

- Így van. Készülj fel. Holnapután a Geonosison találkozunk. A Sötét Erő segítsen téged utadon.

- A Sötét Erő segítsen utadon – mondta Bhor is, a holoalak pedig elhalványult.

Geonosis, Külső Gyűrű

A Geonosis durva, mindenhová beférkőző homokja terjengett a levegőben, ahogy a csapatszállító landolókarmai a földön koppantak. Őt Sith tábornok tartózkodott a fedélzeten, Darth Bhor is ezzel a hajóval érkezett. Egy sík területre szálltak le, amerre a szem ellátott, csak az égbolt és a narancssárga föld találkozási látszódt. Azonban a síkság közepén – nem tudni, miért pont ide építette az illető – egy kis bunker nyílásai váltak láthatóvá. Minden bizonnyal oda kellett menniük.

Bent meglepő hűvös fogadta őket. Mikor betették oda a lábukat, azzal kezdték, hogy a mocskot lesöpörték az éjfékete köpenyeikről. A por mindenhová behatolt, még a páncéljuk illesztéseibe is, ami felettébb zavaró volt. Nem sokkal később egy sith fajba tartozó személy jött eléjük, két markolat is lógott díszes övén.

- Legyetek üdvözölve – mosolyodott el, csápjai megremegtek, ahogy az ajkai a boldogságtól szétsusszantak.

– A Tanács már várta az érkezésüket.

Azzal szó nélkül megfordult, majd intett, hogy kövessék. Hűs, sötét folyosókon gázoltak át, mígnem egy tágas, félhomályos terembe nem értek. A kör alakú helység elég nagynek tűnt, csupán a szemközti részen lévő szűk ablakból világított kis fény, ami ilyen viszonyok mellett már-már bántónak hatott. Középen egy hatalmas taktikai asztal állt, a terem pedig zsúfolásig telt Sith nagyurakkal.

- Úgy látom, mindenki megérkezett – szólt egy hang. Darth Vengean volt az. Arca leginkább egy aszalt gyümölcsre hasonlított, még ha ez a hasonlat kicsit furcsán hangzik is. Ha nem lógott volna fénykard az övén, akkor csak egy kivénhedt, agg embernek tűnt volna, olyannak, aki már túl sokat élt, a halál viszont valamilyen úton-ódon elkerülte őt.

Bhor körbenézett az alakokon. Sokuk arcát nem látta, mert a csuklyájuk fedezékébe vonultak, de sokan közülük a világ tudtára adták ábrázatukat. Volt ott muun, ember, sith – belőlük volt a legtöbb -, sőt, még egy rodiánt is fel vélt fedezni. A taktikai asztal fölé három hadvezér borult; őket ismerte. Darth Angral, Darth Malgus és Lord Lord Adraas. Bár mindhármukat egyszerre ismerte meg, Bhor mintha már többször látta volna Malgust. Pedig nem így volt.

Még egy rejtély, gondolta csüggedten, de inkább a feladatra koncentrált. Darth Vengean folytatta mondandóját. Tizenegy holoalak derengett fel szétszórva a teremben; a Sötét Tanács tagjai közül csak ő jött el.

- Mindnyájan hallhattatok a fejleményekről. Megnyertük magunknak a mandalorokat, és együtt blokád alá vonjuk a Hydian-utat.

Eközben a monitor képe kisugározta a galaxis térképét a fölötte lévő üres térre. Mindent jól lehetett látni, még a helység hátsó részeiből is. Pirossal volt jelölve a Hydian-út vonala, zölddel pedig a szektorok, sárgával a rendszerek.

- A Birodalom szolgálatában, több ezer Sith van, tehát seregileg nagyszerűen állunk. A képen a tervezetünket láthatjátok. Ezek a színnel jelölt területek csak rátok várnak! Feladatotok egyszerű lesz. Odavonulni a megfelelő számú flottával, és megvédeni a kijelölt részt. Legyen az földön, vízen, vagy űrben.

A taktikai ábra képe változott. A vörös és zöld színek domináltak. Az előbbi az ellenséges, míg utóbbi a barátságos rendszereket jelölte.

- Láthatjátok, hogy túlsúlyban vannak a vörös színre jelölt köztársasági területek. A fegyverünk a meglepetés lesz. Akiket oda osztunk be, nehezebb dolguk lesz, de nem lehetetlen. Be kell törnötök a bolygókra, egyenként, és fennhatóságotok alá vonni azokat. Ha kell, erővel, ha kell szavakkal. Érthető?

Halk moraj futott végig a sötétbe burkolózó alakok között. Valószínűleg kristálytisztán látták a tervet.

Két perc múlva vengean újra megszólalt.

- Nem is szaporítom a szót, látom nincs kérdések. Kezdenék is a beosztást...

Bhor figyelmesen hallgatta a neveket és szektorokat. Bár a tábornokok nagy részét ismerte, mégis volt ismeretlenül csengő név a listában. Nagyon soká jutott sorra.

- Darth Bhor – mondta fagyosan Vengean. – Te a Colpins szektorba mész. Ez a szektor bár kicsi, a bolygók igen nagyok. Félreeső hely ez, nem messze a Kanz szektortól, ami már nem a Hydian-úttal határos.

Kanz szektor. Nagyszerű, gondolta Bhor. Mindenesetre örült, hogy számítanak rá, még ha egy kis

szektorban is. Így biztos volt benne, hogy a siker könnyebben bekövetkezik. Bár ellenséges területre fog lépni, mégis magabiztos volt.

- Köszönöm, Vengean Nagyúr – hajolt meg. Az eligazítás még öt percig tartott, addigra már mindenki be lett osztva az őrhelyükre. Most már csak az indulás volt hátra.

Másnap a csípős geonosisi reggelben indultak el. Gigantikus porfelhő alakult ki, ahogy a szállítók antigrav hajtóművei felverték a durva homokot.

Darth Bhor némán lépkedett a kijelölt hajója felé. Négyszáz Sithet és több ezer birodalmi katonát kellett irányítania, és minimális veszteségekre kellett törekednie, ha azt akarta, hogy huzamosabb ideig megvessék a lábukat a Colpins szektorban.

Révedezéséből egy érintés húzta ki. Bár páncélt hordott, megérezte, hogy valaki hozzányúlt a vállához.

Darth Marr állt mögötte, teljes fegyverzetben. Nem volt szüksége köpenyre, a páncélzata megvédte a porfelhőtől.

- Bhor tábornok – mondta fennköltén. – Mielőtt elindulsz, tudnod kell valamit.

A Sith már nem lepődött meg ezen a kijelentésen.

- Éspedig?

- Nem vletlenül említettük a Kanz szektort. Okai vannak.

- Azt akarod mondani, hogy ott található válaszokat?

Darth Marr megállt, és sisak takarta ábrázatát Bhoron pihentette.

- Nagyszerű megérzéseid vannak. Igen, nem véletlenül kérdeztem pár nappal ezelőtt, hogy álmodsz-e még. A Kanz-szektorban talán találhatsz valamit.

Bhor felsóhajtott. *Talán.* Olyan sokszor hallota már ezt a szót „élete” során. *De, lehet, hogy igaza van...*

- A háború jelenleg fontosabb – mondta ki azt, amit ki kellett. – Egyszer majd elmegyek oda.

- Ezt csakis magadnak ígérheted meg – mondta lemondó hangnemben Marr, de Bhor érezte, hogy érzelmei pont ellentétesek. És így arra is rájött, hogy most már nem csak ő maga, hanem más, hatalmasabb személy is félve néz a múltjára.

- Bocsánat, Nagyúr, de nem késlekedhetek. Az Erő legyen veled!

Azzal megfordult, és udvariatlanul otthagya Darth Marrt tétlenül a Geonosis homokján. Mikor felugrott a szállítóra, még visszanézett, és látta, hogy a Sith Nagyúr még mindig úgy áll ott, mint a cövek, és őt nézi.

Tizenharmadik fejezet

Coruscant, a Hydian-út blokád alá vonása után egy héttel

- Menj, Nathan, majd én elintézem. A Rhomm elbukott – mondta mestere, kiugorva a szállítóból, *temérdek felfegyverkezett, magabiztos katonával.*

- Had menjek veled! – kiáltotta, és egy lépést tett előre, ám egy láthatatlan fal állta útját. *Előérzete és mestere figyelmeztetésének a fala.*

- Sajnálom – mondta a férfi legutoljára, majd megfordult, hogy elinduljon a Rhomm főútja felé. *Ez volt az utolsó pillanat, mikor látta őt.*

És a szállító ajtaja becsukódott. Az Erő legyen veled, gondolta, mikor a hajó elemelkedett a Rhomm földjétől...

Tizenöt évvel később Nathan Hennen, a Köztársaság Jedi Lovagja felkelt az álmából. A veríték kiverte, látta, hogy a ruhája átázott. Kellott egy-két perc, míg megnyugtatta magát, és légzése helyreállt.

Még sosem álmolta ezt, a jelenet csupán egy rossz emlék volt számára. Akkor még Padawan volt, Ariel Orson Jedi Mester tanonca. Kicsit önfejű, de alázatos, e jó tulajdonsága még a mai napig is megvolt.

Azzal, hogy Orson Mester meghalt, tanítása nem ért véget. Nyolc évvel ezelőtt ütötték Lovaggá, hét évet pedig Tol Braga, a kel'dor Jedi Mester mellett tanult. Bár tudta, hogy tiszteletlenség ítélkezni más felett, de úgy gondolta, Braga sokkal jobb ember volt, mint Orson. Többet tanult meg tőle, mint előző mesterétől.

De be kellett vallani, kedvelte a férfit, már amennyire ezt egy tizenöt éves ember meg tudta ítélni. Most harminc volt... Ariel Orson képzeletbeli képe pedig már kezdett elhalványulni.

Egészen mostanáig.

A röpke álmoképp nagyon is valóságos volt. Mintha újra ott lett volna. Erről árulkodott vizes hálóruhája is. Akkor is ott állt, csuromvizesen a csata heve által. És most is, mintha attól lihegett volna, hogy átgázolt kéttucat birodalmi katonán.

Am ezután jött a baj. Ariel Orson meghalt, mégpedig a Sith egyik Nagyura által. Az üzenetet csak akkor kapták meg, mikor már orbitális pályán jártak, és átsurrantak a blokádon. De Nathan már előtte is érezte az Erőben keletkezett űrt. Tudta, hogy mestere egygé vált az erővel.

Ami utána jött az élete egyik legnehezebb feladata volt. Nem akarta, hogy a Tanács tudja, hogy ki végzett vele. Egyrészt nem akarta, hogy a Rend ilyen ügyekkel foglalkozzon, másrészt pedig sejtette, hogy az a Nagyúr úgymint meghal a háborúban.

Tudta, hogy balgán cselekedett, de a történeteket a múlt fátyla eltakarta már.

Most mégis haragot érzett bensőjében, nagyon mélyen. Könnyen megérezte, hisz erejének szövetén ritkán, szinte soha nem jelenik meg ilyen érzés. Most viszont igen.

Bár Tol Braga erős Mester volt, mégis, több Padawanja volt, és Nathan mindig is az utolsónak érezte magát a sorban. Éppen ezért, mert Ariel Orson életét vesztette, csak kis ügyekkel bízták meg, már-már Jedihez nem méltó feladatokkal. És ez bántotta, már több mint tizenöt éve. Hogy nem bontakozhatott ki teljesen. Hogy ereje még nagyobb lehetne, ha a Sith Nagyúr nem öli meg azon a napon Orson Mestert a Rhomm bolygón.

Fékezd magad, gondolta, és nyugalmat erőltetett magára. A düh és a hatalomvágy minden volt, csak Jedihez méltó nem. *Te pedig Jedi vagy*, emlékeztette magát. Még ha oly sokszor nem is érezte azt.

Felkelt. Igen, nem szerette mostani feladatát, de tudta, hogy a tiszteleti létrán így érhet feljebb. Ezért tette, amit kellett, engedelmesen.

Átöltözött, és megmosta az arcát. A tükörből egy dús, fekete hajú férfi nézett vissza, bozontos ábrázattal. Megigazgatta a nagyra nőtt arcszőrzetét, hogy elegánsabban nézzen ki. Szerette ezt a kinézetet, mert nem volt hétköznapi, és nem nézett ki tizennyolc évesnek. A korát mindenképpen tudatni akarta mindenkivel, hogy ne nézzék le még véletlenül sem.

Miután kiment a fürdőből, az övére akasztotta a fénykardját. Bár furcsa volt kijelenteni, de alig használta az egzotikus fegyvert, pontosabban kevesebbszer, mint akarta. Nem mondhatni, hogy az Erő szikrája alig volt meg benne, de „örök második” volt Tol Braga miatt. Így a Tanács tagjai sem fedezték fel igazából, és a bizonyítási vágy ott rejtőzött benne.

A mostani feladatával azonban semmiképpen sem fog kitűnni.

A háború folyt a galaxisban, már nagyon rég. Egy hete a Sithek a mandalorokkal kiegészülve blokádon alá

vették a Hydian-utat, a legfőbb és leghosszabb kereskedelmi útvonalat. Rengeteg szektor és rendszer kereskedelme bénult meg, és ez Coruscantra is áterjedt. Az irdatlan városbolygó alsó szintjén zavargások alakultak ki, egyre több. Az emberek ételt és munkát akartak maguknak, mert a munkanélküliség hirtelen megnőtt. Egy hét alatt. Kritikus helyzet alakult ki, már ami a köznépet illeti.

A Jedi Rendnek pedig közbe kellett lépnie valahogyan. És itt volt Nathan Hennen. Ha kellett, akkor bevethető, csak hagyják már békén őket ezzel...

Ne, ne is áltasd magad, gondolta magában. Ha ez az egész huzavona befejeződik, *tényleg* megmutatja a jediknek, hogy nagyobb emberszámba is vehetnek. Bár, hogy viszi majd ezt végbe, nem tudta.

Akárhogy is, most a feladatára kell koncentrálnia. Lakása most direkt közel helyezkedett el a legalsó szinthez; ha kell, könnyedén a tüntetők közé tud érné. Bár felesleges volt az ilyen mértékű készültség, talán csak azért csinálták, hogy biztosítsák Nathannel, hogy fontos a feladata.

Ennek megfelelően az erkély felé vette az irányt. A balkon apró volt, egy személy is alig fért el benne, de amit kell, azt látta. Embertömegek hömpölyögtek lent, körülbelül ötven méterrel alatta, Coruscabttal szórakozóhelyeinek fényében fürödve. Sokan transzparenszeket szorongattak. Nathannek semmi kétség nem volt afelől, hogy itt tüntetés lesz. Ennek megfelelően sóhajtott egyet unalmában. A legtöbb ilyen incidens a szópárbajnál nem volt több, erőszakos cselekedett még egyszer sem volt. Ezek az emberek csak tiltakoztak a számukra nem tetsző dolog miatt, jobbat remélve. Szerinte ezzel az égegyadta világon semmi gond nem volt. Azzal volt gond, hogy itt van, és nem a háborúban.

Megfordult, és a köpenyéért nyúlt, hogy magára kanyarítsa. Tudatában volt annak, hogy hamarosan tüntetés tör ki, és ezért neki közbe kell lépnie. A tudat nem töltötte el boldogsággal.

Abban a pillanatban, amikor leért a Coruscant lebetonozott, szeméttel tarkított talajára, néhány ember már elkezdte kiabálni a saját igazát. Emellé még a „Munkát és igazságot!” tábláikat is feltartották. Nathan csak a falnak támaszkodott, és figyelt. Voltak rendfenntartók, ők is ott ólálkodtak, de még nem léptek közbe. Néhány lebegőkamera suhant a levegőben, tudósítva a történeteket. Nathan személy szerint nem szerette volna, ha ténykedése megjelenne a médiában.

Hamarosan több ember csatlakozott az élen álló személyhez, ki-ki transzparenszeket mutogatott, vagy csak simán öklével a levegőbe bokszolva haladt előre. Nathan magára húzta a csuklyáját, és lassan araszolni kezdett mellettük.

Szűk utcákon haladt előre a tömeg. A boltokból olyan emberek, aqualishok, vultanok, és ki tudja még milyen fajok pillantottak rájuk, akiknek volt munkájuk, a kereskedelem leállása után is. Éppen ezért jutalmazták őket a tüntetők haragos, már-már vádló pillantásokkal. A bárók teraszáról sokan álltak fel, és mentek arrébb, de rengetegen csatlakoztak hozzájuk. Ezzel együtt még mindig békésnek tűnt a menet.

És Nathan nagyon remélte, hogy így is marad.

Vágyai akkor foszlottak szét, amikor egy sugárútra értek. Fejük fölött a Coruscant irdatlan felhőkarcolóinak ezernyi fénypontja világított, melléje megannyi légitaxi és privát légiautó közlekedett. Bár látták a fizikai valójukat, mégis elérhetetlennek tündek innen. Mintha két ellentétes világ létezett volna itt; lent civilizált, ám jelentősen szegényebb réteg tengette mindennapjait, lófráltak a tüzes szórakozóhelyek között, míg fent gyűrűdésmentes, elegáns ruhát viselő hivatalnokok, politikusok indultak tisztességes, és amellettt jövedelmező munkájukba, hogy aztán majd visszatérjenek ugyanezen módon megszerzett, a lentieknél fényekkel többet nyújtó lakásukba, ahol majd feleségeik, élettársaik, netalántán gyermekeik várják őket, ölelve és szeretettel. A lent élőknek ez ritkán,

talán soha nem adatott meg. Még ha születtek gyermekeik, akkor sem mondhatta volna senki szeretőnek a viszonyt. Az alsóbb szinteket ellepték a fiatal, gyakran tíz évet sem elérő zsebebesek, utcagyerekek, mind kétségbeesetten és erőszakosan próbálva pénzt szerezni napi betevőjük finanszírozására.

Talán a nagyobb tér adott okot arra az élen haladóknak, hogy balhét szítsanak. A tömeg megállt, az élen haladó pedig megfordult, látszólag azért, hogy beszéljen. A tömeg, bármennyire is nagy zajjal volt azelőtt, most elcsendesült.

Nathan, mint eddig végig, csak a csuklyája árnyékába burkolózva figyelt.

- Igazságot! – kiáltotta. – Igazságot akarunk! Életet azoknak, akik nem önszántukból lettek munkanélkülivé!

Miközben szónokolt, rendfenntartók araszoltak elő a sikátorokból. Egyelőre még nem tettek ők se semmit; rendbontás nem történt.

- Pusztuljon a Birodalom! Pusztuljon az, aki ezért felelős! Állítsuk törvényszék elé a bűnösöket. Nyissuk fel a Galaxis szemét!

Nathan félig szórakozva, félig megbabonázva hallgatta az igencsak dühös szónoklatot. Először is, a férfi nagyon sarkítottan fogalmazott a törvényszékre vonatkozóan. A háborúban ne főleg ebben nem lehetett csak úgy véghez vinni ezt. Nagy kép kellett ahhoz, hogy ezt valaki felvállalja több száz ember előtt. És már csak szórakozott ezen; a tüntetések tulajdonképpen már egy hete csak erről szóltak, látható eredmény nélkül.

- Nyissuk fel a polgárok szemét! Mutassuk meg, hogy többek vagyunk egyszerű bábnál! MUTASSUK MEG!

A tömeg felbőgött, ezzel együtt Nathan a rendfenntartók tekintetét kereste. Biccentett az egyik rodiának; álljanak készenlétben.

- Mutassuk meg, hogy lásson minket a Köztársaság, és a Jedi Rend! GYERÜNK!

Sokan szétszóródtak, de sokan maradtak a helyükön. Az élen álló e zsebéhez nyúlt. Olyan dolgot húzott elő, amelyre Nathan a legkevésbé számított.

Egy fejvadász puskát.

A Jedi levette csuklyáját, és félrelökdösve az embereket a férfi felé lódult. Az felfelé fordította a fegyvere csövét, és lövéseket adott le. Azok rendszertelenül szálltak, ám a fejük fölött a légiforgalom zsúfolt volt a koraesti csúcsidőnek köszönhetően. Egy kósza lézersugár, és akár komolyabb kár is keletkezhet...

Éppen ezért Nathan a felbújtó felé rohant, a fénykardja hengerszerű markolata már a kezében volt. Ötven méterre volt a férfitől, az Erővel felgyorsított lépései által gyorsan áthidalta a távolságot. A zöld penge a jellegzetes hang kíséretében kicsusszant a markolatból, egyenesen a vezető felé irányozva.

Hirtelen csönd lett a sugárúton, a zaj csupán a légiforgalomtól és a mellékutcákban randalírozó tüntetőktől származott. Ezen felül hallatszódtott a rendfenntartók kiáltása is időnként.

- Nocsak, egy Jedi – mondta mindenféle szarkazmus nélkül a férfi. – Hát ilyen alantas munkákat is odaadnak egy Lovagnak?

Nathanben felment a pumpa, közel volt ahhoz, hogy egyetlen jól irányzott csapással leválassza a felbújtó fejét a nyakától. De nem tette.

Csak a lelki béke létezik.

- Már megbocsáss, de az alantas, hogy megfékezem a Coruscantot szétromboló vandálokat? – kérdezett vissza.

- Szerinted miért vannak a rendfenntartók? – vágott vissza a férfi. – Ennyire fél a nagyrabecsült Jedi Rended pár felbőszült embertől?

- Pár? Én itt legalább százat látok, ha nem kétszer annyit.

- Helyes megállapítás. – Mondta a férfi szórakozottan. Eközben a tömeg némán nézte őket, sokan felkiáltottak.

- Húzz innen!

- Alávaló Jedi!

Nathan bár hallotta ezeket, tudomást nem szerzett róluk. Tudta, hogy nem ő volt a Rend legerősebbike, de azért félkézzel el tudna bánni valamennyiükkel.

- Felszólítalak, hogy fejezd be a rendbontást. A tüntetéssel a Tanácsnak semmi baja. A békés demonstrációval...

- Többet érhetek?! – szakította félbe őt dühösen a felbújtó. – Mégis mit képzelsz? Hogy majd csak úgy protestálva hagyom annyiban a dolgokat?! Nincs munkám, nincs lakásom! Ez csakis a háborútoknak köszönhetem, meg azoknak a mocskos Sitheknek!

- Akkor miért minket büntetsz?

- Büntetlek titeket? Ó, bocs! Szóljál, máskor meghúzom magamat a kartondobozomban! Nem fogalmaztam elég világosan az előbb? Vegyetek észre minket, és foglalkozzatok velünk!

Nathannek el kellett ismernie, hogy egyetért vele. A Tanács többet is tehetett volna értük, minthogy rájuk küld egy Jedit, hogy szemmel tartsa őket. Voltak diplomatáik, akik az Erőt segítségül hívva könnyedén dülőre juthattak volna velük.

- Be kell látnom, igazad van – mondta neki, és arrébb húzódott. A zöld penge deaktiválódva csúszott vissza a hengerbe. – De nem tudok sokat tenni.

A férfi felnevetett, inkább kínjában, mint mulatságában.

- Hát persze! Tudhattam volna! Tudod, nem lenne bajom veletek, ha nem beszélnétek mindig ugyanazt. A háború eltompítja a közemberek szavát, és nem marad idő rájuk! Menj innen! Vagy küldj ide olyat, aki *rendesen* tud velünk beszélni!

Ekkor elszabadult a pokol. A tömeg újra ordibálni kezdett, és sokan lökdösődtek. A férfi újra lövéseket adott le a fejevadász puskájával, és tovább folytatta szónoklatát. Mintha egy perccel ezelőtt Nathan nem is lett volna ott.

- GYERÜNK! GYÚJTSA TÖK FEL AZ UTCÁKAT! NYISSUK FEL A JEDIK SZEMÉT!

A tömeg visszhangozta az elhangzottakat, és kis erejű detonátorokat húztak elő. Nathan kétségbeesve konstataálta a történéseket.

Az első robbanószerkezet hátrébb koppant a földön, és detonált. Füst és lángok lepták el a szűk sugárutat. A hangorkán még erősebb lett. Itt már a rendfenntartók sem tudtak mit tenni. A tömeg legtöbbjüket félrelökte, rosszabb esetben rugdosta. Senki nem állhatott útjába a hömpölygő folyónak.

Senki, kivéve Nathan Hennent.

Elhatározta, hogy nem hátrál meg. Segít azokon, akiket a tömeg bántalmaz, és a rendfenntartóknak is segít.

Ideje volt a saját lábára állni.

Nem, először az ártatlanokat akarta megmenteni, nem pedig a sugárúton randalírozóka. A kis mellékutcában sok lehetett belőlük.

Utat tört magának a tömegben, és az egyik sikátorszerű utca felé futott. Több rendfenntartó küzdött ott, puskáikat feltartva, de nem lőttek. Nathant kíváncsivá tette az ottani helyzet.

Mint kiderült, egy idős házaspár volt ott, egyikük karját szorongatva feküdt a fal mellett. Az idős nő moccani sem mert a rémülettől.

Az, hogy ilyen késői órában hogy kerültek ide, nem igazán foglalkoztatta. Bárki idetévedhet, elég ahhoz a

véletlen is. Velük is ez történhetett; valószínűleg nem számítottak a rendbontásra.

Patthelyzet alakult ki. Két sötét ruhás redbontó állt mellettük, kis BlasTech pisztolyokat szegezve rájuk. A fegyverek pontos típusát Nathan képtelen volt megállapítani a sötétségben.

Annyi biztos volt, hogy az egyiküké már elsült az ezt megelőző pillanatokban, mert az idős férfi fájdalomtól eltorzult arccal markolászta bal karját.

Nathan aktiválta a pengéjét, és nagy levegőt véve megszólalt. Mintha teljes csönd borult volna a sikátorra azokban a pillanatokban, holott a zaj ide is jócskán behallatszott.

- Hagyják abba! Semmit nem érnek el ezzel.

Az egyikük, egy tagbaszakadt testalkatú – a többi paramétert Nathan képtelen volt megállapítani – alak megszólalt zengő tenor hangján:

- Dehogyan nem. Félsz, Jedi? Látom!

Nehezen tűrte a provokációt, de visszafogta magát.

Csak a lelki béke létezik...

- Nincs olyan, hogy félelem – mondta végül magabiztosan. – És utoljára szólok, engedjék el. Tudhatják, hogy csak egy mozdulatomba kerül, és mindketten meghalnak.

- És? Akkor mi lesz? Ki fog sajnálni minket? Munkanélküli disznónak néznek minket mindenhol! A legtöbb ember a föld alá kívánja az ilyeneket, mint mi!

- Nem ilyen vészes a helyzet – próbálta jobb belátásra bírni a férfit Nathan. Látszott a valódi aggodalom és a kétségbeesés a hangján, még ha kicsit is. De érezte az Erőn keresztül. – Ne áltassa magát ezzel. Álljon a lábára, és *akarja* a változást.

A két férfi egy pillanatra csöndben maradt, majd megszólalt a másik.

- Könnyű azt mondani. És nem azért vagyunk itt, hogy ezt megvitassuk. Az öregek a túszaink, és addig nem engedjük el őket, amíg nem adnak munkát nekünk!

Nathan elbb a sötét alakokra, majd a házaspárra pillantott. Az utóbbiaknak valószínűleg már élő hozzátartozói sem voltak, így a váltságdíj szóba sem jöhetett, mint második megoldás.

- Nincs abban a helyzetben... - ugrott előre az egyik rendfenntartó, egy középkorú férfi, de Nathan útját állta, mert a két alak ujja megfeszült a ravaszon. *Két idős élet. De élet.*

- Utoljára figyelmeztetem önöket – mondta Nathan, komolyan gondolva szavait. Több tucatnyi ilyen ember lehet ilyen helyzetben, ő pedig mindnek segíteni akart. – Vagy elengedik őket, vagy meghalnak!

Kicsit kemény kijelentés volt, tudván, hogy ő egy Jedi, de meg kellett rettentenie őket, ha eredményt akart.

- Sajnálom – mondta a tagbaszakadt férfi. – Távozz, és mond meg a Tanácsodnak...

A mondatot azonban nem fejezhette be. Nathan zöld pengéje rézsútosan felemelkedett, és lesújtott. A férfi mellkasa felszakadt, vér azonban nem csöppent ki a kauterizált sebből. Az élettelen férfi a földet érés előtt halott volt.

Helyszükében a másik sötétbe burkolózott alaknak esélye sem volt a menekülésre, vagy fedezékbe vonulásra. Mindössze egy kétségbeesett, vállból indított lövésre tellett tőle, ami visszapattant a zölden izzó pengéről. A lézernyaláb pontosan a szeme között fúródott a koponyájába.

A beálló nyugalmat az idős asszony mozdulata szakította félbe. Odabújt hozzá, a férfi pedig átölelte a bokáját. Komikus látványt nyújtottak.

- Köszönöm – lehelte az asszony nathan fülébe. – Hogy hálálhatjuk meg...

- Úgy, hogy elmennek innen. A legközelebbi elsősegélynyújtó kábé kétsaroknyira van. Ott van bakta és

kötszer. Siessenek. Nem biztonságos ma itt kint lenni.

Azzal úgy is lett, egy perc múlva már csak a hátukat látta. Az idős férfi komolyan elsápadt, bőre kifehéredett, bakta nélkül még azzal a kézsérüléssel sem bírta volna sokáig.

Ezzel együtt Nathan örült, hogy segíthetett.

- Rendben, hosszú lesz még a nap – mondta a rendfenntartóknak. A két holttestről tudomást sem véve megfordult a tengelye körül, és kiviharzott a tömegbe. Újabb bajbajutottakon kellett segítenie, hogy fenntartsa az életet, mégha egy másik élet árán is.

A tüntetés még sokáig eltartott. Házak, vagy éppen a felgyülemlett szeméthalmok gyulladtak fel, egyik a másik után. A falakon lézernyaláb-nyomok feketéllettek, jelezve a rendbontást.

Nathan számára egybefolyt minden. Rengeteg erőszakos vagy éppen követelődző férfi és nő volt, és egyenként segített rajtuk, bár így sem teljes sikerrel. Sokan estek áldozatul nekik, ártatlanul. A rendfenntartók tehetetlenek voltak legöbbször, mert a támadók velük egyenrangúak, de legjobb esetben is alig voltak képzeletlenebbek, mint ők maguk. Számukra aváros utcái egy gyerekszobának feleltek meg, így ki tudták használni ezáltal adódó lehetőségeiket.

Két vagy három óra után jöhetett a fordulópon. Szállítóhajók érkeztek, felfegyverkezett katonákkal, nem egy Jedi Mesterrel. Ők gyorsan feloszlatták a tömeget, hiszen képzettek voltak, még Nathannál is képzettebbek. És persze sokan is voltak.

Micsoda mocsok, gondolta a jedi, miközben a romokat vizsgálta. Szerteszéjjel megfeketedett betont, megszenesedett ételdarabokat és bűzölgő holttesteket látott.

A tüntetések ezzel túlléptek egy határt. A kétségbeesés most pánikká változott a munkanélküliek számára. Az okok pedig jogosak voltak. De, ami aznap történt, enyhén szólva is túlzás volt.

Nathan inkább a szállítók felé indult. Egy hete, hogy nem találkozott már jedikkel, szívesen beszélt velük.

- Köszönöm, hogy eljöttetek – mondta az egyiknek. – A tüntetők nagyon kétségbeesettek, és meg is értem...

A magas, hosszú hajú Mester felvonta a szemöldökét.

- Te vagy Nathan Hennen?

- Igen. Miért?

- Gyere velem. Tol Braga Mester látni kíván.

Nathan követte őt a szállító belsejébe, mely egy pár saroknyival arrébb lévő sugárúton parkolt.

A kis szoba közepén egy holoalak kelt életre. Tol Braga volt az, a kel'dor Nagymester.

- Szép napot, Nathan – köszönt udvariasan.

Azért a szép napot túlzás, gondolta Nathan.

- Neked is, Mesterem – mondta. – Látni kívántál.

- Pontosan. Mondd, jól érzed magad?

Erős vágyatt érzett, hogy kitálaljon neki, de inkább nem tette.

- Megvagyok – biccentett.

- Valóban? – kérdezett vissza éllel a hangjában Braga. – Biztos vagy benne? Az érzelmeid elárulnak. Ki veled!

A feladatoddal van bajod?

Nathan rájött, hogy kár füllentenie. Tol Bragát a „Rend lelkének” nevezték, számára semmiség számba ment egy gyenge elméjű Jedi agyában kutakodni.

- Ha tudni szeretnéd, igen – sóhajtott, és az asztal élének támaszkodott. Csak most vette észre, hogy milyen

fáradt. – Úgy érzem, nem méltó egy Jedihez.

- Hallgatlak.

- Szerintem a tüntetések felügyelése a rendfenntartók, estleg a tengerészgyalogosság feladata. Nem egy Jedié. Ránk a háborúba van szükség.

- Így igaz – mosolyodott el Braga, és az megvakarta az állát. – Okos gondolat, Nathan. De, biztos vagy benne. Biztos vagy abban, hogy a Sors mindenki számára ezt az utat jelölte ki? Hogy harcos legyen?

- Természetesen, nem – mondta Nathan. – Viszont a háború egy ideiglenes állapot, ideiglenes hősökkel és harcosokkal.

- Jó feltételezés. De mi lesz az elégedetlenkedő köznéppel. Hagyjuk azt a nem-Erőérzékenyekre? Hagyjuk, hogy elfajuljanak a dolgok?

Nathan igazából nem tudta, hogy fájulhatott idáig ez a beszélgetés, de nem akart nagyon lleskenzi feljebbvalójával. Tol Braga bölcsessége és tapasztalata messze az övéje felett állt, és szorult belé annyi tisztelet, hogy ezt figyelembe vegye.

- Azt akarod mondani, hogy ez a Jedi én vagyok? Hogy én lennék az, akinek más utat jelöltek ki?

Tol Braga egy pillanatra csak maga elé nézett, és csak azután válaszolt.

- Igen. Rá kell jönnöd, hogy mit szánt neked az Erő. Hogy mi a te utad.

- Én nem vagyok kész erre – mondta Nathan őszintén.

- Tudom – mondta a kel'dor Mester.

- Mit szeretnél mondani nekem?

- Azt, hogy felmentelek a pozíciódból, és elküldelek.

Nathan felkapta a fejét.

- Elküldesz? – kérdezte meglepetten. – Ez azt jelenti...

- Azt jelenti, hogy kényszerszabadságra mész. Hogy összeszedd a gondolataidat, hogy megtaláld a saját utadat...

Hogy meggyőzz minket, hogy méltó vagy a Jedikhez, fejezte be Nathan magában a mondatot.

- Elfogadom – mondta. – És megértem a döntésedet. Mindig megértem.

- Ezt örömmel hallom – mondta komoran Tol Braga. – A Rend számára fenntartott hangárban vár majd egy könnyű szállítóhajó. Az lesz a tied. Hogy merre mész, és meddig, nekem nem számít. Csak találj meg azt, ami számodra hiányzik.

Ami számodra hiányzik, gondolta Nathan ismételve az utolsó szavakat. Igen, tudta, hogy a Mesterének igaza van. Jedi volt, de sérült.

És már pontosan tudta, hová megy.

- Az Erő legyen veled, Mester – mondta fejet hajtva.

Kanz szektor. Ott változott meg minden.

- Az Erő legyen veled – mondta a kel'dor holografikus alakja, majd a kapcsolat megszakadt.

Szükségem lesz rá.